

JUBILEU EXTRAORDINARI DE LA MISERICÒRDIA

PAPA FRANCESC AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 9 de novembre de 2016

Visitar els malalts i els qui estan a la presó

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

La vida de Jesús, sobretot els tres anys del seu ministeri públic, va ser una incessant trobada amb les persones. Entre aquests els malalts tenien un lloc especial. Quantes pàgines dels evangelis expliquen aquestes trobades! El paralític, el cec, el leprós, l'endimoniat, l'epilèptic, i innumbrables malalts de tota mena... Jesús es va fer proper a cadascun d'ells i els va guarir amb la seva presència i amb el poder de la seva força guaridora. Per tant, no pot mancar, entre les obres de misericòrdia, la de visitar i assistir les persones malaltes.

Juntament amb aquesta, podem afegir també la de ser propers a les persones que són a la presó. De fet, tant els malalts com els empresonats viuen en un estat que limita la seva llibertat. I és quan ens falta, que ens adonem de com n'és d'important! Jesús ens ha donat la possibilitat de ser lliures malgrat els límits de la malaltia i de les privacions. Ell ens ofereix la llibertat que neix del nostre encontre amb ell i del nou sentit que aquest encontre porta a la nostra condició personal.

Amb aquestes obres de misericòrdia el Senyor ens convida a un gest de gran humanitat: compartir. Recordem aquesta paraula: compartir. El qui està malalt sovint se sent sol. No podem amagar que, sobretot en els nostres dies, quan hom està malalt es fa l'experiència més profunda de la soledat que travessa gran part de la vida. Una visita pot fer que la persona malalta se senti menys sola i una mica de companyia és una medecina immillorable! Un somriure, una carícia, una encaixada de mans són gestos senzills, però molt importants per a qui se sent abandonat a si mateix. Quantes persones es dediquen a visitar els malalts als hospitals o a casa seva! És una obra de voluntariat impagable. Quan es fa en el nom del Senyor, aleshores es converteix també en expressió eloqüent i eficaç de misericòrdia. No deixem soles les persones malaltes! No els privem de trobar alleujament, i a nosaltres de ser enriquits per la proximitat de qui pateix. Els hospitals són veritables "catedrals del dolor", on, però, es fa evident també la força de la caritat que dona suport i manifesta compassió.

Per la mateixa raó, penso en tots aquells que estan tancats a la presó. Jesús no se n'ha oblidat. Posant la visita als empresonats entre les obres de misericòrdia, ens ha volgut invitar a no jutjar ningú. És veritat, si algú és a la presó és perquè ha obrat malament, no ha respectat la llei ni la convivència ciutadana. Per això a la presó està complint la seva pena. Però malgrat la cosa que un empresonat pugui haver fet, ell sempre és estimat de Déu. Qui pot entrar a l'interior de la consciència per entendre què prova? Qui pot comprendre'n el dolor i el remordiment? És massa fàcil rentar-se les mans afirmant que ha obrat malament. Un cristià és cridat a fer-se'n càrrec, perquè qui s'ha equivocat compregui el mal que ha fet i prengui consciència en el seu interior. La manca de llibertat és sens dubte una de les privacions més grans per a l'ésser humà. Si a això s'hi afegeix la degradació per les condicions sovint desproveïdes d'humanitat en les quals

aquestes persones es veuen obligades a viure, llavors és realment quan un cristià se sent provocat a fer tot el possible per a restituir-los la dignitat.

Visitar les persones empresonades és una obra de misericòrdia que sobretot avui assumeix un valor particular per les diverses formes de justicialisme a què ens veiem sotmesos. Que ningú no assenyali amb el dit ningú. Siguem tots instruments de misericòrdia, amb actituds de compartir i de respecte. Penso sovint en els empresonats... hi penso sovint, els porto en el cor. Em pregunto què els ha portat a delinquir i com han pogut cedir a les diferents formes de mal. Això no obstant, junt amb aquest pensament sento que tots necessiten proximitat i tendresa, perquè la misericòrdia de Déu fa meravelles. Quantes llàgrimes he vist caure per les galtes dels empresonats que potser mai a la vida no havien plorat, i això només perquè s'han sentit acollits i estimats.

I no oblidem que també Jesús i els Apòstols han tingut l'experiència de la presó. En els relats de la Passió coneixem els sofriments als quals el Senyor va estar sotmès: capturat, tractat com un criminal, escarnit, flagel·lat, coronat d'espines... Ell, l'únic Innocent! I també sant Pere i sant Pau van ser a la presó (cf. Ac 12,5; Fl 1,12-17). Diumenge passat —que va ser el diumenge del Jubileu dels reclusos— a la tarda, va venir a trobar-me un grup de presoners de Pàdua. Els vaig preguntar què farien l'endemà, abans de tornar a Pàdua. Em van dir: «Anirem a la presó Mamertina per compartir l'experiència de sant Pau.» És bonic. Sentir això em va agradar. Aquests presoners volien trobar Pau presoner. És una cosa bonica, a mi em va fer bé. I també allà, a la presó, van pregar i evangelitzar. És commovedora la pàgina dels Fets dels Apòstols on s'explica l'empresonament de Pau: se sentia sol i desitjava que algun dels amics l'anés a visitar (cf. 2 Tm 4,9-15). Se sentia sol perquè la gran majoria l'havia deixat sol... el gran Pau.

Aquestes obres de misericòrdia, com veiem, són antigues, i tanmateix sempre actuals. Jesús va deixar el que estava fent per anar a visitar la sogra de Pere; una obra antiga de caritat. Jesús la va fer. No caiguem en la indiferència, siguem instruments de la misericòrdia de Déu. Tots nosaltres podem ser instruments de la misericòrdia de Déu i això ens farà més bé a nosaltres que als altres, perquè la misericòrdia passa a través d'un gest, d'una paraula, d'una visita, i aquesta misericòrdia és un acte per tornar joia i dignitat a qui l'ha perduda.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada